

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 7/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na zasadnutí pléna 10. júna 2009 predbežne prerokoval návrh generálneho prokurátora Slovenskej republiky na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky o súlade nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 140/2002 Z. z., ktorým sa vyhlasuje Národný park Veľká Fatra, s čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a o súlade vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 234/2006 Z. z., ktorou sa vyhlasuje Chránené vtáčie územie Sysľovské polia, s čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Konanie o návrhu generálneho prokurátora Slovenskej republiky na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky o súlade nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 140/2002 Z. z., ktorým sa vyhlasuje Národný park Veľká Fatra, s čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a o súlade vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 234/2006 Z. z., ktorou sa vyhlasuje Chránené vtáčie územie Sysľovské polia, s čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky **z a s t a v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) doručil 16. novembra 2006 Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 140/2002 Z. z., ktorým sa vyhlasuje Národný park Veľká Fatra (ďalej len „nariadenie vlády“), s čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 ústavy a o súlade vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 234/2006 Z. z., ktorou sa vyhlasuje Chránené vtáčie územie Sysľovské polia (ďalej len „vyhláška ministerstva“), s čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 ústavy.

Generálny prokurátor vo svojom návrhu okrem iného uviedol, že *„oba napadnuté normatívne právne akty vyvolali v územiach, na ktoré sa vzťahujú, nielen podmienky potrebné na ochranu prírody a krajiny v potrebnom stupni ochrany, ale priniesli so sebou rad zákazov a príkazov, obmedzujúcich dovtedajšie nerušené užívanie vlastníctva pozemkov na strane ich vlastníkov – fyzických osôb, či právnických osôb. Týmito normatívnymi aktami teda v dotknutých územiach došlo k nútenému obmedzeniu vlastníckeho práva vlastníkov pozemkov.“*

Generálny prokurátor ako navrhovateľ zdôraznil, že kým ústava v čl. 20 ods. 4 vyžaduje kumulatívne splnenie štyroch podmienok na ústavnú konformitu núteného obmedzenia vlastníckeho práva, sporné normatívne právne akty spĺňajú iba dve podmienky.

Za nesplnenú považuje generálny prokurátor podmienku nevyhnutnej miery núteného obmedzenia vlastníckeho práva v dotknutých územiach, pričom nútené obmedzenie vlastníckeho práva v posudzovanom prípade nie je definované *„ani z hľadiska priestorového (vo vzťahu k rozlohe chránených území a ich ochranných pásiem), ani z hľadiska právneho (vo vzťahu k nim vyvolanému stupňu ochrany a tým aj rozsahu príkazov a zákazov zaťažujúcich vlastníkov tu sa nachádzajúcich nehnuteľností)“*.

Rovnako podľa názoru generálneho prokurátora nie je potrebným spôsobom vyriešená otázka primeranej náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva. Túto otázku neriešia *„napadnuté normatívne právne akty ani im nadradené zákony o ochrane prírody*

a krajiny... Právnu úpravu obsiahnutú v zákonoch o ochrane prírody a krajiny (§ 47 zákona č. 287/1994 Z. z. a § 61 zákona č. 543/2002 Z. z.) nemožno považovať za úpravu primeranej náhrady, pretože nárok na náhrady tu upravené vzniká až po uplynutí určitého času od vzniku núteného obmedzenia vlastníckeho práva, podlieha premlčaniu a môže zaniknúť aj ako sankcia za správanie sa vlastníka, pričom zánik nároku na náhradu, resp. jej nepriznanie z dôvodu zániku nároku nemá žiaden vplyv na trvanie núteného obmedzenia vlastníckeho práva.“.

Generálny prokurátor svojím podaním z 9. júna 2009 doručeným ústavnému súdu faxom 10. júna 2009 vzal svoj návrh v celom rozsahu späť.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov pokiaľ tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku.

„S výnimkou konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127... pre všetky ďalšie konania pred ústavným súdom (vrátane konania vo volebných veciach) sa pre späťvzatie návrhu použijú primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku“ (PL. ÚS 17/99).

Podľa § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví.

Na základe týchto dôvodov, ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že z ústavnoprávneho hľadiska (čl. 124 ústavy) nie je potrebné trvať na pokračovaní v predmetnom konaní, ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2009